

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **M.B.**, zastoupeného S.Š., obecným zmocněncem, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2012, č. j. DSH/16684/11,**

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů (dále též „správní orgán prvního stupně“ nebo „magistrát“), ze dne 12. 10. 2011, č. j. MMP/178163/11. Tímto rozhodnutím magistrát rozhodl ve věci záznamu o počtu řidičem dosažených bodů v bodovém hodnocení dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), tak, že shledal námitky žalobce proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče jako neodůvodněné a provedené záznamy bodů potvrdil.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě nejprve stručně shrnul skutkový stav projednávané věci. Pokud jde o historii svého bodového hodnocení, žalobce nejprve zpochybnil záznam 3 bodů, které mu byly v evidenční kartě řidiče zaznamenány dne 23. 8. 2008 (*pozn. KS: správně má být uvedeno datum 23. 9. 2008*) na základě písemnosti „Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení“. Žalobce uvedl, že údaje obsažené v této písemnosti nejsou v souladu s jediným způsobilým podkladem pro záznam bodů, tj. s rozhodnutím v blokovém řízení. Nejenže v tomto rozhodnutí absentuje zákonné označení přestupkového jednání (konkrétní ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích), kdy nelze seznat, o kolik měla být rychlost překročena, neboť absentuje údaj o maximální povolené rychlosti v měřeném úseku v danou dobu (tj. zda se jednalo o porušení obecné úpravy v silničním provozu, kdy se v obci smí jet nejvýše 50 km/h, nebo byla rychlost stanovena místní úpravou jinak, např. byla rychlost zvýšena na 70 km/h ve smyslu § 18 odst. 7 uvedeného zákona); ale zejména absentuje souhlas (vůle žalobce) s vedením zkráceného řízení. Nelze tedy postavit najisto, že se takto zvolená forma zápisu v rozhodnutí v blokovém řízení nepochybně vztahuje na obecnou úpravu rychlosti, když tato skutečnost nevyplývá ani ze zákona. Formulace uvedená na pokutovém bloku pak nebyla žalobci blíže vysvětlena ani oprávněnou úřední osobou (strážníkem městské policie). Žalobce se proto domníval, že pokud bylo na základě takto obecně formulovaného výroku uvedeného v rozhodnutí v blokovém řízení vyhotoveno „Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení“ ze dne 23. 9. 2008, na podkladě kterého došlo k zápisu bodů v bodovém hodnocení, jednalo se o nezákonný „přepis“, neboť toto oznámení musí vycházet z obsahu rozhodnutí v blokovém řízení. Pochybení nejintenzivnější povahy však žalobce spatřoval ve skutečnosti, že žalobce nepodepsal díl A bloku na pokutu na místě nezaplacenou na důkaz souhlasu s vedením zkráceného (blokového) řízení. Kolonka pro podpis obsahuje z větší části pouhé „protlačení“ podpisu, přičemž zda k tomuto „protlačení“ došlo z důvodu podpisu jiné písemnosti nebo – jak se pokouší vysvětlit žalovaný – k vynechání propisovací tužky, nelze blíže osvětlit. Žalobce v této souvislosti upozornil, že i pokud by tomu tak bylo, bylo na příslušném orgánu (resp. oprávněné úřední osobě) zajistit podmínky pro vedení blokového řízení, tedy zajistit jednoznačný důkaz o souhlasu přestupce s vedením zkráceného (blokového) řízení.

Žalobce dále namítl, že rovněž zápis ze dne 14. 3. 2011 se nemůže opírat o způsobilý podklad, neboť obsah rozhodnutí v blokovém řízení je sám o sobě rozporuplný, nejednoznačný a v rozporu se zásadou přesvědčivosti, jednoznačnosti a správnosti rozhodnutí. Nelze totiž řídit vozidlo rychlostí 37 km/h v obci a porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, jak je uvedeno v rozhodnutí. Dále nelze přezkoumatelně dovodit porušení dopravního značení, neboť dle zápisu ve vydaném blokovém rozhodnutí se mělo jednat o dopravní značení „DZ 20“ [zřejmě dle vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „prováděcí vyhláška“)], která však toto označení dopravního značení neuvádí. Pokud se dle sdělení příslušného orgánu (Policie ČR) v souvislosti s podnětem žalobce k provedení přezkumného řízení v případě § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích

jedná o ustanovení, které bylo ve výrokové části rozhodnutí uvedeno „navíc“, nelze přezkoumatelně dovodit a odůvodnit, zda např. ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1991 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), taktéž nebylo v rozhodnutí uvedeno „navíc“. Žalobce nadto poukázal na skutečnost, že jediný způsobilý podklad pro záznam bodů v registru řidičů obsahuje porušení dopravního značení, které neodpovídá zákonnému označení (resp. prováděcí vyhlášce) a dále zopakoval, že pokud je ve výrokové části rozhodnutí v blokovém řízení uvedeno „něco navíc“, jedná se o vadu konstitutivní povahy, která může mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobce připomněl znění § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, dle kterého v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Je tedy zřejmé, v daném případě nemohlo dojít k uvedenému přestupkovému jednání, kdy nelze nad jakoukoli pochybnost postavit najisto, zda rychlost v měřeném úseku byla snížena dopravním značením, neboť dopravní značení „DZ 20“ bylo vadné.

Žalobce shrnul, že rozhodnutí v blokovém řízení nelze vnímat jako „nějakou stvrzenku“ o zaplacení, ale jako rozhodnutí s cílem autoritativně zasáhnout do právních vztahů osoby obviněné z přestupku. Ve výrokové části tohoto rozhodnutí proto nelze uvádět něco navíc a poté dovozovat něco, co rozhodnutí neobsahuje. Pokud příslušné orgány, které rozhodnutí v blokovém řízení vydaly, neodstranily výše uvedené vady a žalovaný o tyto podklady opřel jím vydané rozhodnutí, je i toto rozhodnutí zatíženo nezákonností či nepřezkoumatelností. Rovněž nelze konstatovat, že pokud příslušný správní orgán neshledal důvody pro přezkumné řízení ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), znamená to bez dalšího, že rozhodnutí je správné, zákonné a přezkoumatelné. Pokud by se důvody nezahájení přezkumného řízení ukázaly nezákonnými, mohl by žalobce uplatnit institut náhrady škody za nesprávný úřední postup.

Žalobce připomněl, že není jeho cílem dosáhnout zrušení rozhodnutí v blokovém řízení, ale uvědomit příslušný správní orgán, který provádí záznam bodů v evidenční kartě řidiče, o nemožnosti zaznamenat na podkladě rozhodnutí v blokovém řízení, které bylo vydáno v rozporu se zásadou přesvědčivosti, správnosti a přezkoumatelnosti, stanovený počet bodů dle přílohy k zákonu o provozu na pozemních komunikacích. V daném případě totiž způsob formulace výroku rozhodnutí v blokovém řízení nad jakoukoli pochybnost nevylučuje odlišný výklad. Žalobce poukázal na skutečnost, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje. Nelze tedy vycházet z úředního záznamu správního orgánu, ale pouze ze způsobilého pokladu – v daném případě rozhodnutí v blokovém řízení. Z této maximy pak plyne, že orgány veřejné moci jsou povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod, tedy v případě pochybností postupovat mírněji (*in dubio mitius*), či v pochybnostech ve prospěch (*in dubio pro reo*). Žalovanému proto nelze přisvědčit v konstatování, že žalobce měl uvedené námitky uplatnit u příslušného orgánu, který rozhodnutí vydal, tedy v názoru, že se těmito námitkami nebude zabývat.

Žalobce namítl, že neměl možnost tyto námitky uplatnit dříve; v době, kdy byl s touto skutečností seznámen, podal žádost o obnovu řízení. Žalovaný argumentuje, že žalobce byl

přítomen na místě přestupkového jednání, tedy byl účastníkem zkráceného (blokového) řízení. Žalobce ovšem nepopíral, že by dne 23. 8. 2008 (*pozn. KS: správně má být uvedeno datum 23. 9. 2008*) nebyl na místě, popíral však tvrzení, že by dal souhlas k blokovému řízení a na důkaz tohoto souhlasu svým podpisem stvrdil blok na pokutu na místě nezaplacenou. Ve světle nejnovější judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103) přitom platí, že správní orgány jsou povinny rozhodnutí o záznamu bodů založit na skutečnostech, které jsou ve spisovém materiálu postaveny najisto. Je tedy nutno postavit najisto, že žalobce spáchal přestupek, za který lze body zaznamenat, a tím spíše je pak povinností správních orgánů se touto skutečností zabývat, byl-li přestupek uložen v řízení, v němž právní úprava nepřipouští dostatečnou právní ochranu v řízení správním, ale ani ve správním soudnictví.

Žalobce tak uzavřel, že výše uvedeným postupem žalovaný odepřel žalobci právo na spravedlivý proces zaručené jak zákonem, tak ústavním pořádkem. Žalovaný zcela rezignoval na to, aby ve smyslu § 3 správního řádu zjistil materiální stav věci, a tedy postupoval v rozporu se základními zásadami správního řízení dle § 2 až § 8 správního řádu a v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 téhož zákona, kdy povinností správního orgánu je zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce a přistoupit k hodnocení důkazů teprve po vyčerpání možnosti odstranění existujících rozporů v důkazech. Vydáním žalobou napadeného rozhodnutí tak bylo dle názoru žalobce porušeno právo na spravedlivý proces, kdy postup žalovaného vybočil z principů demokratického státu, jenž je zaručen v čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a byla porušena základní práva žalobce garantovaná čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce proto v závěru žaloby navrhl, aby krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v obou rozporovaných případech bylo na základě vyžádaných pokutových bloků jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil přestupkového jednání dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 a § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích. Na obou pokutových blocích se nachází jak skutkové, tak zákonné označení spáchaného přestupku i podpis žalobce. K pokutovému bloku ze dne 23. 9. 2008, kdy žalobce namítl, že jej nepodepsal a že na bloku je obsažen podpis protlačený, a tedy se nepodařilo zajistit jednoznačný důkaz souhlasu žalobce s vedením blokového řízení, žalovaný uvedl, že podpis na tomto bloku je sice v některých místech pouze protlačený propisovací tužkou, avšak zcela zřetelně je možno seznat, že jej žalobce podepsal. Žalobce nepopřel, že se nacházel na místě spáchání přestupku, přičemž laickým porovnáním podpisů žalobce na písemnostech v rámci řízení o námitkách, které žalobce užil před správním orgánem, nebylo zjištěno podstatných rozdílů; a rovněž nic nenasvědčovalo tomu, že by vozidlo v době spáchání přestupku řídila jiná osoba jiná. Žalovaný se dále vyjádřil k žádosti žalobce o obnovu řízení a závěrům ohledně podnětů žalobce k zahájení přezkumného řízení, kdy správní orgány dospěly k závěru, že rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem. Žalovaný uzavřel, že v případě obou přestupků postupoval zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 5 As 39/2010, kdy byly vyžádány pokutové bloky,

a u obou přestupků proběhla přezkumná řízení. Ani u jednoho z případů přitom nebyly zjištěny skutečnosti, pro které by mělo být rozhodnutí v blokovém řízení zrušeno či změněno, což by odůvodňovalo postup podle ustanovení § 123f odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán prvního stupně je v řízení o námitkách pouze orgánem evidence, který zaznamenává body do evidenční karty řidiče v souladu s ustanovením § 123b odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, přičemž v daném případě magistrát v souladu s tímto ustanovením také postupoval a body zaznamenal. V řízení o námitkách a v přezkumných řízeních pak nebyly zjištěny skutečnosti, které by napovídaly, že by body za přestupky ze dne 23. 9. 2008 a 14. 3. 2011 byly zaznamenány chybně. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

III. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž k rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 23. 9. 2008 doplnil, že bylo pouze a jen na straně příslušného orgánu, který rozhodnutí v blokovém řízení vydal, tj. na Městské policii Plzeň, zajistit takové podmínky, aby na důkaz souhlasu s vedením zkráceného blokového řízení bylo postaveno najisto, že k podpisu přestupce skutečně došlo. Spokojil-li se příslušný orgán pouze s částí podpisu (ať již čistě hypoteticky protlačením či z důvodu nefunkční náplně), a tento postup nezhojil např. tím, že by přestupce poučil o „řádném podpisu“ na důkaz souhlasu s projednáním věci v blokovém řízení nebo by přestupkové jednání bylo oznámeno na příslušný orgán k dalšímu opatření, zatížil rozhodnutí v blokovém řízení vadou. Opírá-li se pak žalobou napadené rozhodnutí žalovaného o rozhodnutí v blokovém řízení jako o „jediný způsobilý podklad pro záznam bodů“, je vadou nezákonnosti stíženo i naříkané rozhodnutí. Žalobce se v této souvislosti dále vyjádřil také k postupu správních orgánů ve věci žádosti o obnovu řízení a přezkumného řízení a poukázal na pochybení, kterých se správní orgány v daném případě dopustily.

K rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 14. 3. 2011 žalobce zopakoval, že toto rozhodnutí je v rozporu nejen s požadavky na formální obsah tohoto druhu rozhodnutí, ale také v rozporu s čl. 5 odst. 2 věty první Závazného pokynu policejního prezidenta č. 45 ze dne 3. 4. 2009, z něhož žalobce citoval příslušné pasáže. Žalobce opětovně připomněl, že rozhodnutí v blokovém řízení obsahuje ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, které porušeno nebylo a být nemohlo; naopak v něm absentuje ustanovení, které porušeno být mělo, a to ustanovení § 4 písm. c) zákona. Rovněž porušení dopravního značení je vadné, neboť v napadeném rozhodnutí je uveden neexistující údaj „DZ 20“. Z údajů obsažených v rozhodnutí v blokovém řízení tak nelze nad jakoukoli pochybnost dospět k závěru, že bylo porušeno ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích, neboť § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích umožňuje řidiči jet rychlostí 50 km/h, porušení „DZ 20“ zřejmě obsažené v prováděcí vyhlášce je rovněž v rozporu s právními předpisy, neboť toto označení dopravního značení neexistuje. S těmito námitkami se však příslušný orgán policie vůbec nevypořádal a nadto za pomoci vyjádření policistů vtáhnul do přezkumného řízení skutkové okolnosti, které sice v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí existovaly, avšak v řízení nevyšly najevo. Příslušný orgán

policie tak překročil zákonné mantinely, neboť při posuzování podnětu nevycházel pouze z rozhodnutí v blokovém řízení, ale i z úředního záznamu policistů sepsaných následně (*ex post*). Takovéto posuzování skutkových okolností lze však za zákonem splněných podmínek připustit pouze v obnově řízení.

Rozhodnutí vydaná v blokovém řízení tak dle žalobce rozhodně nemohla obstát z hlediska způsobilého podkladu, neboť rozhodnutí trpící natolik intenzivními vadami nemohla být sama o sobě důkazem, z něhož by správní orgán v následném řízení vzal za prokázané, že se osoba (žalobce) přestupku dopustila. Z obsahu rozhodnutí jako celku tak nebylo dle žalobce možno dovodit, že by se jednalo o rozhodnutí přezkoumatelná, srozumitelná a jednoznačná. Žalobce konstatoval, že k výše uvedenému zaujal své stanovisko také Nejvyšší správní soud, z jehož rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 106, žalobce závěrem ocitoval příslušné pasáže.

IV. Vyjádření účastníků při ústním jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 118/2011, dle kterého nelze dle žalobce v žádném případě učinit závěr, že správní orgán je bez dalšího oprávněn, resp. povinen, vždy provést záznam bodů na základě jakéhokoli podkladu. Žalobce zdůraznil, že v daném případě bylo vedeno blokové řízení, v němž nejsou opravné prostředky přípustné, přitom však nebylo postaveno najisto, zda ke spáchání přestupku došlo, resp. k jakému přestupku mělo dojít. Žalobce rovněž poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 21/2010, připouštějící možnost obnovy řízení v případech, kdy jsou dány pochybnosti o souhlasu s vedením blokového řízení. Žalobce přitom již od počátku řízení o námitkách zdůrazňoval, že souhlas s blokovým řízením ze dne 23. 9. 2008 nedal.

Žalovaný připomněl, že žalobce nemusel předmětný pokutový blok podepsat, a tedy souhlasit s vyřízením věci v blokovém řízení, a věci by se pak zabýval správní orgán, u něhož by žalobce mohl přednést veškeré své argumenty. Může být spor o to, zda podpis je úplný či neúplný, zda se dostatečně propsal nebo nepropsal, nicméně blok byl podepsán a žalobce obdržel příslušný díl. Ani policie, která obsah bloku následně přezkoumala, pak neshledala žádné pochybení.

V. Skutkový základ projednávané věci

Písemností ze dne 21. 3. 2011, č. j. MMP/048545/11, správní orgán prvního stupně oznámil žalobci dosažení 12 bodů v registru řidičů a vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Tato písemnost byla žalobci doručena dne 1. 4. 2011.

Žalobce reagoval na toto oznámení podáním námitek proti provedení záznamu bodů v evidenční kartě řidiče s odůvodněním, že si není vědom přestupkových jednání, která vyplývají z písemnosti „Výpis z bodového hodnocení řidiče“ ze dne 18. 3. 2011. V doplnění vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 5. 10. 2011 žalobce doplnil, že z písemnosti „Oznámení o dosažení 12 bodů“ vyplývá, že se měl dopustit přestupkového jednání dne 14. 3. 2011 a dne 23. 9. 2008, přičemž jediným způsobitelným podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče mohou být rozhodnutí vydaná v blokovém řízení série AP/2009 P 0396096 a série LP/2006 P 0356017.

Rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 14. 3. 2011, série AP/2009 P 0396096 však trpí natolik intenzivními vadami, které jej činí vnitřně rozporným a pro které nelze najisto určit právní kvalifikaci přestupkového jednání, kterého se měl žalobce dopustit. Rozhodnutí obsahuje mj. ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy porušení obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích tím, že řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km.h⁻¹. V rozhodnutí v blokovém řízení je ale uvedeno, že řidič vozidla jel rychlostí 37 km.h⁻¹ a že porušil „DZ 20“ (neexistující označení dopravního značení), což by mohlo odpovídat porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve spojení s § 18 odst. 6 tohoto zákona, porušením např. dopravního značení „DZ B 20a“ dle prováděcí vyhlášky č. 30/2001 Sb. Dle názoru žalobce tak z údajů obsažených v rozhodnutí nebylo možno nad jakoukoli pochybnost dospět k závěru, že došlo k porušení ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích, neboť ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích umožňuje řidiči jet rychlostí 50 km.h⁻¹, avšak v daném případě jel řidič dle údaje uvedeného v blokovém rozhodnutí rychlostí 37 km.h⁻¹, nadto v místě, kde bylo umístěno neexistující dopravní značení „DZ 20“. Dle žalobce tak nebylo možno postavit najisto, jakého (a zda vůbec) přestupkového jednání se měl žalobce jako přestupce dopustit. K blokovému řízení ze dne 23. 9. 2008 pak žalobce namítl, že k tomuto nedal souhlas, neboť nepodepsal díl A bloku na pokutu na místě nezaplacenou série LP/2006 P 0356017. Žalobce proto navrhl, aby správní orgán dle § 123f odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích opravil záznam o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů, neboť žalobce se uvedených přestupkových jednání nedopustil a tyto skutečnosti nelze dovodit ani z jediného způsobitelného podkladu, kterým je rozhodnutí v blokovém řízení.

Magistrát jako prvostupňový správní orgán námítky žalobce rozhodnutím ze dne 12. 10. 2011, č. j. MMP/178163/11, jako nedůvodné zamítl a provedený záznam bodů potvrdil. Magistrát si vyžádal zaslání pokutových bloků a v odůvodnění rozhodnutí dospěl k závěru, že údaje v nich obsažené zcela odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení. K pokutovému bloku ze dne 14. 3. 2011 správní orgán uvedl, že přestupkové jednání žalobce je v něm popsáno jednoznačně, srozumitelně a přezkoumatelným způsobem; ze slovního popisu jednoznačně vyplývá, že žalobce překročil rychlostní limit v obci omezený dopravní značkou a rovněž právní kvalifikace odpovídá spáchanému přestupku. Ke shodnému závěru pak dospěl i příslušný policejní orgán na základě podnětu žalobce k přezkumnému řízení ve věci uvedeného přestupku. K námítkám stran podpisu pokutového bloku ze dne 23. 9. 2008 magistrát uvedl, že po podrobnějším náhledu je patrné, že blok byl žalobcem podepsán, i když podpis je v místech slabý a částečně

spíše protlačený. Přesto je evidentní, že podpis je na pokutovém bloku obsažen a je podobný jiným podpisům žalobce, které měl správce daně k dispozici (např. podpis na námitkách, plné moci i pokutovém bloku ze dne 14. 3. 2011). V obou případech tak byly dle názoru správního orgánu prvního stupně záznamy bodů provedeny na základě způsobilých podkladů a zaznamenané počty bodů odpovídaly příloze zákona o provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán proto neshledal námitky žalobce důvodnými a nepřistoupil k provedení opravy záznamu o dosaženém počtu bodů dle § 123f odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, jak žalobce navrhoval.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním (ve znění jeho opravy), v němž uplatnil shodné námitky jako v doplnění vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 5. 10. 2011 a rovněž v následně podané žalobě. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 3. 2012, č. j. DSH/16684/11, odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí poukázal na povahu blokového řízení a dále ve shodě se závěry správního orgánu prvního stupně uvedl, že pokutové bloky jsou řádně vyplněny a žalobcem podepsány. Z toho je možno dovodit, že žalobce se spáchanými přestupky souhlasil, neboť bez této základní podmínky by nemohlo blokové řízení vůbec proběhnout. Na obou pokutových blocích se nachází popis přestupkového jednání včetně zákonného označení a rovněž osoba žalobce jako přestupce byla jednoznačně ztotožněna. Prvostupňový správní orgán tak postupoval v souladu s § 123b odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, pokud žalobci body za uvedené přestupky zaznamenal.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud rozhodl o věci po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí krajský soud vycházel dle § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť dosáhl celkového počtu 12 bodů a v důsledku toho byl příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu. Podle ustanovení § 123c odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou

působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).

Krajský soud pak v této souvislosti na úvod podotýká, že je třeba striktně rozlišovat mezi správními řízeními o jednotlivých přestupcích a mezi řízením o námitkách proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je možno projednat, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, apod. Takto vymezenému předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění, z čehož je nutno vycházet i při podání opravného prostředku a formulování jednotlivých námitek.

Jak Nejvyšší správní soud uvedl již ve svém rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, dostupném na www.nssoud.cz, „[...] v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku, lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. [...] Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“ – pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem.

S ohledem na charakter námitek, které žalobce uplatnil v podané žalobě, si krajský soud vyžádal od příslušných orgánů policie originály sporných pokutových bloků, jimiž při ústním jednání provedl důkaz. Pokutový blok série AP/2009 P 0396096 obsahuje následující údaje: *jméno a příjmení M.B., rodné číslo/datum narození..., bydlíště..., pokuta uložena za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, totožnost ověřena ŘP: ..., doba, místo a popis přestupkového jednání dne 14. 3. 2011 v 11:12h v Plzni, ul. Jateční, § 18 odst. 4 a § 18 odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb. –*

rychlost obci stanovena DZ 20, rychl. limit 20 km/h , naměřená rychlost 40 km/h , po tol. 37 km/h , celková výše uložené pokuty 1000 Kč. V horní části pokutového bloku je uveden údaj o registrační značce vozidla ... Pokutový blok dále obsahuje údaj o místě a datu vystavení: v Plzni dne 14. 3. 2011, otisk úředního razítka Policie České republiky, podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby a dále údaj o potvrzení převzetí dílu B pokutového bloku dne 14. 3. 2011 včetně podpisu přestupce (žalobce).

Druhý pokutový blok série LP/2006 P 0356017 ze dne 23. 9. 2008 obsahuje následující údaje: *Blok na pokutu 2500 Kč slovy dva tisíce pět set korun českých uloženou za přestupek* dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, na místě nezaplacenou, *jméno a příjmení* M.B., *rodné číslo/datum narození ... bydliště...*, *totožnost ověřena* OP, *doba, místo a popis přestupkového jednání* 19:30h překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Plzeň, Tylova do centra, naměřeno 88 km/h 3P7 0763. Pokutový blok dále obsahuje údaj o místě a datu vystavení: v Plzni dne 23. 9. 2008, otisk úředního razítka Městské policie města Plzně, podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby a dále údaj o potvrzení převzetí dílu B pokutového bloku dne 23. 9. 2008, včetně poučení o způsobu zaplacení pokuty a následcích nezaplacení. Na řádku *podpis přestupce* je obsažena parafa obdobná té, která je obsažena na předcházejícím pokutovém bloku, přičemž skutečnost, zda žalobce předmětný pokutový blok skutečně podepsal, je v nyní projednávané věci mezi účastníky řízení sporná.

Pokud jde o záznam bodů v evidenční kartě řidiče ze dne 14. 3. 2011, žalobce v podané žalobě namítal, že tento záznam se neopírá o způsobilý podklad, neboť pokutový blok je rozporuplný, nesrozumitelný a nejednoznačný. Dle názoru žalobce popis skutkového jednání neodpovídá zákonnému označení přestupkového jednání, kdy nelze řídit vozidlo rychlostí 37 km.h^{-1} a porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona. Bylo-li pak ustanovení § 18 odst. 4 (vedle § 18 odst. 6) zákona o provozu na pozemních komunikacích uvedeno v rozhodnutí v blokovém řízení „jako něco navíc“, způsobuje to dle žalobce konstitutivní vadu tohoto rozhodnutí mající vliv na jeho zákonnost, a následně i vadu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť nelze najisto určit právní kvalifikaci přestupkového jednání, kterého se měl žalobce dopustit, a tedy ani tomu odpovídající počet bodů. Zákonnému označení a prováděcí vyhlášce č. 30/2001 Sb. neodpovídá ani uvedené dopravní značení „DZ 20“.

S takto uplatněnými námitkami se však krajský soud neztotožnil. V posuzované věci je zřejmé, že žalobce dne 14. 3. 2011 prokazatelně a vědomě projevil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a svým podpisem pokutového bloku série AP/2009 P 0396096 akceptoval, že se uvedeného přestupku dopustil tím, že dne 14. 3. 2011 v 11:12h v Plzni, v ul. Jateční nerespektoval rychlostní limit 20 km.h^{-1} stanovený dopravní značkou. Žalobci byla v daném úseku naměřena rychlost jízdy 40 km/h , po zohlednění toleranční odchylky se jednalo o rychlost 37 km/h . Žalobce tedy rychlostní limit překročil o 17 km/h , čímž naplnil znaky skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích.

Podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích se přestupku dopustil ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km.h^{-1} nebo mimo obec o méně než 30 km.h^{-1} . V blokovém řízení se za takový

přestupek uloží dle § 22 odst. 10 bod 2 pokuta ve výši 1000 Kč a dle přílohy k zákonu o provozu na pozemních komunikacích přísluší za toto jednání 2 body.

Dle názoru soudu představuje takto vyplněný pokutový blok nepochybně způsobilý podklad pro učiněný záznam bodů. Namítal-li žalobce nejednoznačnost a nesrozumitelnost vydaného pokutového bloku z důvodu současného uvedení § 18 odst. 4 a odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích, nelze této námitce přisvědčit. Podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹. Dle § 18 odst. 6 téhož zákona lze pak místní úpravou provozu na pozemních komunikacích podle § 61 odst. 2 nejvyšší dovolenou rychlost podle odst. 3 a 4 snížit. Dle krajského soudu nelze uvedení obou předmětných ustanovení v pokutovém bloku pokládat za zmatečné ani zavádějící. V blokovém rozhodnutí je obsažen vyčerpávající slovní popis přestupku, přičemž uvedení § 18 odst. 4 a odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích s tímto popisem naprosto koresponduje. Ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích obsahuje obecnou úpravu nejvyšší dovolené rychlosti v obci, která však může být dle odst. 6 téhož ustanovení místní úpravou provozu snížena. Ustanovení § 18 odst. 6 zákona přitom výslovně na odst. 4 odkazuje. Současné uvedení § 18 odst. 6, ve spojení s § 18 odst. 4, zákona o provozu na pozemních komunikacích proto nelze vnímat jako vadu rozhodnutí mající vliv na jeho zákonnost, neboť není vyjádřením ničeho jiného, než že v daném případě došlo ze strany žalobce k porušení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, která byla v důsledku umístění dopravní značky v daném místě snížena (zde došlo ke snížení z 50 km/h na 20 km/h). Z uvedeného pak vychází i právní kvalifikace přestupkového jednání, kterou lze i bez uvedení § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích bez pochybností určit, jakož i tomu odpovídající počet bodů, které byly žalobci zaznamenány v evidenční kartě řidiče. Pokutový blok tak obsahuje stanovené formální náležitosti tak, jak stanoví § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, tj. obsahuje jednoznačné údaje o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Namítané označení dopravního značení „DZ 20“ namísto uvedení správné dopravní značky „DZ B 20a“ dle § 9 odst. 1 písm. u) prováděcí vyhlášky č. 30/2001 Sb., která zakazuje řidiči překročit rychlost v kilometrech za hodinu vyjádřenou číslem na značce, pak krajský soud pokládá toliko za formální nedůslednost, která rovněž není s to zpochybnit způsobilost vydaného pokutového bloku jakožto podkladu pro záznam bodů, neboť z kontextu popsaného jednání a v jeho rámci použitého dopravního označení je možno bez pochybností dovodit, o jakou dopravní značku se v daném případě jednalo.

Pokud jde o námitku žalobce týkající se přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu, krajský soud se ztotožňuje se žalobcem do té míry, že samotné neshledání důvodů pro přezkumné řízení ještě bez dalšího neznamená, že napadené rozhodnutí je zákonné, správné a přezkoumatelné. Je však nutno konstatovat, že v daném případě správní orgány odkaz na výsledek přezkumného řízení použily toliko na podporu své argumentace v souvislosti s tím, že správní orgán prvního stupně může dle § 123f odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích provést opravu záznamu bodů až na základě nového rozhodnutí ve věci, které může vydat pouze ten správní orgán, který ve věci rozhodl. Argumentace výsledky přezkumného řízení tedy nebyla stěžejním důvodem, o který žalovaný opřel své rozhodnutí. Doplnil-li pak žalobce v podané replice námitky týkající se přezkumného řízení v tom ohledu,

že příslušný orgán policie pochybil, pokud se shora uvedenými námitkami v přezkumném řízení nezabýval, a překročil zákonné mantinely, neboť při posuzování podnětu k zahájení přezkumného řízení nevycházel pouze z rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 14. 3. 2011, ale za pomoci vyjádření policistů vtáhnul do řízení skutkové okolnosti, které sice v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí existovaly, avšak v řízení nevyšly najevo (což lze za zákonem stanovených podmínek připustit pouze v obnově řízení), uvedenými námitkami se krajský soud nemohl zabývat, neboť se vztahují k řízení, které není předmětem projednávané věci.

Ve vztahu k záznamu 3 bodů v evidenční kartě řidiče ze dne 23. 9. 2008 pak žalobce v podané žalobě namítal, že ani tento záznam se neopírá o způsobilý podklad, neboť v pokutovém bloku absentuje konkrétní ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, a tedy zákonné označení přestupkového jednání, v důsledku čehož nelze dovodit, jaká byla v daném úseku a v danou dobu maximální povolená rychlost a zda se žalobce svým jednáním dopustil porušení obecné úpravy v silničním provozu dle § 18 odst. 4 zákona, nebo zda byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena místní úpravou jinak (např. zvýšena dle § 18 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích). Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že v předmětném pokutovém bloku absentuje jeho souhlas s vedením zkráceného přestupkového řízení, neboť žalobce pokutový blok nepodepsal.

Ani takto uplatněné žalobní námitky však krajský soud neshledal důvodnými. Pokud jde o námitku žalobce týkající se absence jeho podpisu na pokutovém bloku, je nutno konstatovat, že z originálu pokutového bloku, který si krajský soud vyžádal od příslušného orgánu policie a provedl jím důkaz při ústním jednání, je možno bez pochybností dovodit, že žalobce pokutový blok podepsal. Přestože je podpis patrně z důvodu vynechání náplně propisovací tužky slabší a na konkrétních místech spíše protlačený, je evidentní, že se podpis na pokutovém bloku nachází, je jasně zřetelný, přičemž je zároveň podobný podpisům žalobce obsaženým na jiných listinách založených ve správním spisu (např. v podaných námitkách ze dne 7. 4. 2011, na plné moci pro zplnomocněného zástupce ze dne 26. 4. 2011 či na výše uvedeném pokutovém bloku vztahujícím se k přestupku ze dne 14. 3. 2011). Krajský soud se tedy ztotožňuje s posouzením žalovaného, že laickým porovnáním podpisů žalobce na písemnostech obsažených ve správním spisu v rámci řízení o námitkách nebylo u těchto podpisů zjištěno podstatných rozdílů a nadto ani nic nenasvědčuje skutečnosti, že by vozidlo řídila osoba jiná než právě žalobce, což ostatně žalobce v průběhu řízení nezpochybňoval. Nebylo tedy nutné, aby byl žalobce příslušným orgánem poučován o nutnosti se „řáděně podepsat“ na důkaz souhlasu s projednáním věci v blokovém řízení nebo v tomto ohledu provádět jakákoli další opatření.

I v tomto případě tedy krajský soud dospěl k závěru, že žalobce prokazatelně a vědomě vlastnoručním podpisem stvrdil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku, jak je uvedeno shora, tj. jednoznačně potvrdil naplnění podmínek stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Svým podpisem žalobce akceptoval, že se dopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, neboť překročil o 20 km.h⁻¹ a více nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem v obci na 50 km.h⁻¹, když v měřeném úseku jel rychlostí ve výši 88 km.h⁻¹. Tyto údaje jsou obsahovou součástí vystaveného a ručně vypsáného pokutového bloku, s nimiž se žalobce měl možnost seznámit, a tedy je i zpochybnit či žádat odstranění jím shledaných nejasností a rozporů. Žalobce však tyto údaje

svým vlastnoručním podpisem potvrdil. Z popisu jednání žalobce „*překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Plzeň, Tylova, do centra, naměřeno 88 km/h*“ přitom je možno dovodit, že se jednalo o porušení obecné úpravy nejvyšší dovolené rychlosti v obci upravené v § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, dle kterého smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹. Popis přestupkového jednání žalobce, který je obsažen v předmětném pokutovém bloku, vychází dle názoru soudu z logického předpokladu, že v obci je obecně stanoven rychlostní limit 50 km.h⁻¹. Tento rychlostní limit je obecně známou skutečností, a nebylo-li tedy v pokutovém bloku uvedeno nic zvláštního, tj. např. výslovný poukaz na místní úpravu např. zvyšující rychlostní limit dle § 18 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích (jak upozorňoval žalobce), je zřejmé, že se v daném případě překročení rychlosti týkalo a vztahovalo k obecné zákonné úpravě. Tomu pak odpovídá i právní kvalifikace přestupkového jednání dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, dle kterého se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km.h⁻¹ a více. V daném případě žalobce překročil rychlost o 38 km.h⁻¹.

Pokud žalobce v této souvislosti poukazoval na procesní pochybení týkající se žádosti o obnovu řízení, kterou správní orgán posoudil jako podnět k přezkumnému řízení, avšak podaný po uplynutí objektivní lhůty 12 měsíců od pravomocného vydání rozhodnutí, je nutno konstatovat, že tyto námitky se opět vztahují k řízením, jejichž přezkum není předmětem nyní projednávané věci. Přesto krajský soud nad rámec podotýká, že je mu z úřední činnosti známo, že po výtkách se strany ministerstva dopravy, na které žalobce upozornil v podané replice, a poté, co obnovu řízení v případě pochybností o souhlasu s vedením blokového řízení připustil také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (viz jeho rozhodnutí ve věci sp. zn. 1 As 21/2010), se žalovaný zabýval žádostí žalobce o obnovu a vydal ve věci rozhodnutí, které však podléhá samostatnému soudnímu přezkumu. V nyní projednávané věci byl krajský soud dle § 75 s. ř. s. vázán skutkovým a právním stavem, který zde byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž do této doby nebyla rozhodnutí vydaná v blokovém řízení zrušena či změněna, a tedy nebyly dány zákonné podmínky pro postup správních orgánů dle ustanovení § 123f odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Krajský soud tak neshledal, že by se žalovaný náležitě nevypořádal s námitkami žalobce, že by žalobci odepřel právo na spravedlivý proces, že by rezignoval na úplné zjištění stavu věci a že by žalobce zkrátil na jeho právech. Krajský soud je naopak toho názoru, že v obou případech byl z výše uvedených důvodů záznam bodů proveden na základě způsobilých podkladů (pokutových bloků) a zaznamenané počty bodů odpovídaly příloze zákona o provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud tak ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že zde nebyly dány zákonné podmínky k provedení opravy záznamu o dosaženém počtu bodů dle § 123f odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích tak, jak žalobce v předcházejícím řízení požadoval.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Žalovaný nadto ve svém vyjádření k žalobě výslovně uvedl, že v případě úspěchu ve věci nebude náhradu nákladů řízení požadovat. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 20. listopadu 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová